

Arrest

nr. 282 725 van 9 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. da CUNHA FERREIRA
GONCALVES
Xavier de Buestraat 26
1180 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2022.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat M. da CUNHA FERREIRA GONCALVES en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 14 juli 2022 wordt ten aanzien van de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen.

1.2. Op 19 juli 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. Op 15 december 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te bezitten, de islam aan te hangen en afkomstig te zijn uit de regio van Al-Hoceima waar u op (...) 1992 in het dorp Al-Rouadi werd geboren. Uw vader is een landbouwer. U komt uit een gezin van 6 kinderen. Uw broer S. (...) is inmiddels overleden. U ging studeren aan het internaatcollege in Al-Rouadi. Daar zou u voor het eerst hebben ervaren dat u zich aangetrokken voelde tot jongens. U had er uw eerste seksuele ervaring met Z. (...) toen u in het 8ste leerjaar zat en wel in de slaapzaal van het college. Z. (...) verliet het internaat, maar de fysieke opwinding die u ervaarde in aanwezigheid van mannen bleef aanwezig. U trachtte deze gevoelens te verdringen door u tot uw geloof te richten. U bleef evenwel dezelfde gevoelens ervaren. U zette inmiddels uw studies verder aan de technische school, aanvankelijk richting elektronica, later in de richting snit en naad. U rondde de opleiding af maar bevond zich in een moeilijke thuissituatie omwille van de slechte relatie met uw vader. Toen u 17 jaar oud was zou u verschillende keren seksuele betrekkingen hebben gehad met een man uit Al-Hoceima. U zou hem hebben ontmoet in een lokaal koffiehuis en hebben opgemerkt dat hij op mannen viel. Toen u hem bij uw ouderlijke woonst in het bos hout zag sprokkelen zou u hem hebben benaderd en met hem seks hebben gehad. Er was geen liefde in spel, dus daar bleef het bij.

In 2012 zou u op Facebook avances hebben gemaakt tegenover een voor u onbekende man. Hij zou u onmiddellijk hebben geblokkeerd doch aan al zijn en uw vrienden kenbaar hebben gemaakt dat u een homoseksueel was. Uw broer zou op deze manier op de hoogte zijn gekomen van uw geaardheid en hij zou op zijn beurt uw ouders hebben geïnformeerd. Hierop zou uw moeder u hebben aangesproken en u hebben laten verstaan dat homoseksuele relaties verboden zijn. Uw vader zou u hebben geslagen. In diezelfde periode verliet u uw ouderlijke woning en vestigde u zich in Tanger. U huurde er een kamer en vond er werk in een koffiehuis. Later werkte u in een fabriek waar autozetels werden gefabriceerd. Uw broer R. (...) trok later bij u in omwille van zijn studies. U ondernam in 2016 een eerste poging om Marokko te verlaten. Deze poging draaide evenwel op niets uit. Omstreeks juni 2018 reisde u andermaal op illegale wijze naar Spanje, dit maal met succes. U verbleef er 15 dagen en reisde door naar België alwaar u in de zomer van 2018 aankwam. U verblijft sedertdien afwisselend in België en Spanje.

Op 11 mei 2019 werd u op heterdaad betrapt bij de verkoop van drugs, hierbij werd eveneens vastgesteld dat u illegaal op het Belgische grondgebied verbleef. Op 20 maart 2020 werd u andermaal op het Belgisch grondgebied op heterdaad betrapt bij de verkoop van drugs, waarop u werd aangehouden en werd opgesloten in een Belgische gevangenis waar u verbleef tot 5 oktober 2020 naar aanleiding van een inbreuk op de wetgeving inzage drugs, bendevoorming - deelname, dader of mededader, verdovende middelen-gebruik in groep, feiten waarvoor u op 5 oktober veroordeeld werd door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot een gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel voor 5 jaar, waardoor de voorlopige hechtenis werd overschreden.

Na uw vrijlating keerde u niet terug naar Marokko doch verbleef u illegaal op Belgisch grondgebied. U reisde in de periode die daar opvolgde regelmatig naar Spanje waar u gedurende maanden verbleef om vervolgens weer terug te keren naar België en uw illegaal verblijf hier verder te zetten.

Op 13 juli 2022 werd u tijdens een ticketcontrole in Brussel door de Belgische autoriteiten opgepakt wegens illegaal verblijf op het Belgische grondgebied. U werd overgebracht naar een gesloten centrum van waaruit de Dienst Vreemdelingenzaken de nodige stappen ondernam om u verwijderen van het Belgische grondgebied. Op 19 juli 2022 dient u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U stelt voorop niet terug te kunnen keren naar Marokko omwille van uw homoseksuele geaardheid.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie neer van de 1ste pagina van Marokkaans paspoort afgeleverd dd. 21/12/2017 te Tanger, een kopie van een verklaringen van de Spaanse autoriteiten waaruit blijkt dat u niet in aanmerking zou komen voor een tijdelijk verblijf van 3 maanden, kopieën van foto's die waaruit uw relatie met dhr. V. D. (...) zou blijken, een getuigenis van de moeder van uw vooropgestelde partner dhr. V. D. (...) mbt. deze relatie, een getuigenis van dhr. V. D. (...) aangaande jullie relatie, een e-mail correspondentie van uw advocaat mter. Maël Da Cunha, een kopie van een bezoekerslijst op uw naam van het gesloten centrum van Merksplas en tenslotte kopieën van screenshots van uw GSM met berichten tussen u en volgens uw verklaringen dhr. V. D. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiare beschermingsstatus kan worden toegekend.

Vooreerst dient te worden gewezen op de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming. Hoewel u uw land, Marokko, reeds in juni 2018 heeft verlaten, heeft u pas 19 juli 2022, ruim vier jaar later (!) een verzoek om internationale bescherming ingediend, en dit ook pas toen u door de Dienst Vreemdelingenzaken werd vastgehouden in het centrum voor Illegalen te Merksplas teneinde u van het Belgische grondgebied te verwijderen. Deze houding getuigt allesbehalve van een dringende nood aan bescherming.

Ook in Spanje waar u afgelopen jaren zou hebben verbleven, heeft u nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend (CGVS I, p. 14). U zou wel een regularisatieprocedure hebben opgestart om uw verblijf te regulariseren. Dit verzoek zou door de Spaanse autoriteiten zijn ingewilligd waardoor u over een Spaanse verblijfsvergunning van een jaar kon beschikken. U verklaarde in dit verband dat u niet eerder op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheid om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS I, p. 15). Aan deze bewering kan echter geen geloof worden gehecht. Gezien u met behulp van een advocaat betreffende regularisatieaanvraag indiende, is het niet aannemelijk dat u nooit zou hebben vernomen, noch dat u niet zou zijn geïnformeerd over de mogelijkheden om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Uw argumenten in dit verband overtuigen dan ook niet en u haalt ook geen argumenten aan die kunnen worden aanzien als een verschoning voor uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Zelfs toen u werd aangehouden door de Belgische politie in Brussel in mei 2019 en in maart 2020, liet u na aan te geven nood te hebben aan internationale bescherming. U verklaarde in dit verband eveneens dat u in 2021 een relatie had met een Belg en dat hij u wees op de procedure internationale bescherming (CGVS, p. 12). Desondanks deed u niets om uw een asielverzoek in te dienen en een vrees kenbaar te maken.

Het feit dat u gedurende meer dan 4 jaar heeft nagelaten gebruik te maken van uw recht om internationale bescherming aan te vragen, ondermijnt de ernst en de gegrondheid van uw vrees. Van iemand die beweert omwille van een gegronde vrees haar thuisland te hebben verlaten, kan en mag verwacht worden dat deze zich na aankomst in een veilig land zo snel mogelijk tot de autoriteiten aldaar zou wenden om internationale bescherming aan te vragen. Ook kan men verwachten dat u in Spanje een dergelijk verzoek zou hebben ingediend. Dat u uiteindelijk slechts een verzoek om internationale bescherming indiende nadat u werd aangehouden en vastgehouden met als doel u van het grondgebied te verwijderen, doet ernstig vermoeden dat u eigenlijk niet van zin was om een verzoek in te dienen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de gegrondheid van uw vrees ten zeerste.

Daarnaast benadrukt het CGVS dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Hoewel u tijdens uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken geïnformeerd werd over het belang van het neerleggen van documenten en stukken ter staving van voornoemde elementen en u deze verplichting in herinnering werd gebracht tijdens het onderhoud door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, blijkt uit de door u afgelegde verklaringen en neergelegde stukken dat u niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op uw schouders rust.

Meer in het bijzonder laat u na uw Marokkaans paspoort voor te leggen. U verklaarde in dit verband dat u in 2021 bij het Marokkaanse consulaat in Spanje een nieuw Marokkaans paspoort zou hebben aangevraagd. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u enkel een kopie neer van een oud Marokkaans paspoort afgeleverd op 21 december 2017 te Tanger. U gevraagd uw origineel Marokkaans paspoort voor te leggen stelt u voorop dat u dit bij uw advocaat in Spanje zou hebben achtergelaten (CGVS, p. 9, 14) waardoor u zeker niet in de onmogelijkheid verkeerde om betreffend document alsnog voor te leggen. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat u bij de Dienst Vreemdelingen Zaken aangaf dat het paspoort zich bij een vriend in Spanje bevond (zie verklaringen DVZ, punt. 23). Ofschoon u uitdrukkelijk werd gevraagd betreffend paspoort neer te leggen, laat u dit na zonder verdere uitleg. Gezien de vraag ter voorlegging van uw paspoort duidelijk werd geformuleerd tijdens uw onderhoud en u ook werd uitgelegd waarom dit document van groot belang was, namelijk om duidelijkheid te krijgen over de reizen die u zou hebben ondernomen in de periode voorafgaand aan uw verzoek om internationale bescherming, geeft u hier dus geen gehoor aan. Uw nalatige houding is des te meer relevant daar u op 13 maart 2022, op uw Facebook pagina een foto postte van de kustlijn van Al-Hoceima, genomen vanuit een vliegtuig, wat mogelijks kan duiden op een terugkeer naar Marokko. U hiermee geconfronteerd, alsook gewezen op het belang om uw paspoort in dit verband voor te leggen en duidelijkheid te scheppen, stelt u louter voorop dat u zomaar deze foto zou hebben gepost omdat u deze mooi vond (CGVS, p. 12) en herhaalt u dat u uw paspoort zou neerleggen teneinde duidelijkheid te verschaffen. Dit heeft u niet gedaan.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat u eveneens nalaat klaarheid te scheppen over uw specifieke verblijfsstatus in Spanje. U stelt in dit verband via uw advocaat te hebben vernomen inmiddels over een Spaanse verblijfsstatus te beschikken. U geeft aan tegenover het CGVS hieromtrent duidelijkheid te verschaffen (CGVS, p. 11), wat u echter andermaal heeft nagelaten.

Hoe het ook zij, uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dat dit

document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten achterhoudt teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt; uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang.

Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden, minstens cruciale informatie achterhoudt, betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw homoseksuele geaardheid. Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een verzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn seksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten. In casu werd echter vastgesteld dat uw verklaringen over uw vermeende geaardheid, de bewustwording daartoe en uw relaties allerminst konden overtuigen en weinig oprecht leken te zijn.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, wanneer u het heeft over uw homoseksualiteit, u dit met name reduceert tot het pure seksuele aspect. U gevraagd wat het met u deed toen u merkte dat u zich tot mannen aangetrokken voelde, antwoordt u onder andere: "Dus eigenlijk, dat jaar proefde ik dat voor hem. Ik vond dat heel lekker. Maar het heeft niet lang geduurd. Maar hij is vertrokken van het internaat. Ik zag hem niet meer terug. Ik had die trek daarin. Ik wilde dat. Omdat zelfde gevoel om dit te doen met iemand anders. Ik keek ook naar oudere mensen. Om te zien of ik een relatie kon doen. En sindsdien dat moment dat ik het had gedaan, vond ik het zo lekker, dan begon ik te voelen aan mijn anus. Dat ik een penetratie terug wilde" (CGVS, p. 16). Gevraagd of u nog andere relaties had in Marokko verwijst u naar een relatie met een man die het koffiehuis in uw dorp bezocht. Over deze relatie stelt u: "Het moment dat hij voor ons huis kwam, dan kwam hij water halen, ik zag dat hij kwam en er was niemand thuis. Ik heb mijn kans gegrepen. Dan begonnen we elkaar te groeten. Hoe is het jou en met u. Ik heb hem gepakt. Ik heb gedaan wat ik wilde. Ik was pas 17. Sindsdien kwam hij naast ons huis. Ik greep mijn kans als er niemand was. Zo heb ik hem vier keer kunnen neuken". Opmerkelijk is bovendien dat sedert u in 2012 naar Tanger zou zijn verhuisd een grootstad ver weg van het dorp, u geen enkele concrete stappen meer zou hebben ondernomen om in contact te komen met mannen omwille van uw vrees als homoseksueel te worden geïdentificeerd. Deze houding is opmerkelijk gezien u in uw dorp, uitgaande van uw verklaringen, deze vrees er u blijkbaar niet van weerhield om seksuele contacten aan te gaan; nochtans op een plaats waar de sociale controle - en dus ook de kans op betrapping of verklikking - veel groter moet zijn geweest dan in een grootstad. Bovendien waren vanaf uw verblijf in Tanger, uw ouders op de hoogte gekomen van uw homoseksualiteit, maar leidde dit ondanks afwijzing van uw vooropgestelde geaardheid, verder contact met uw familie niet in de weg. Opmerkelijk is ook dat, waar u in de periode 2012-2018 geen relaties of seksuele contacten zou hebben gehad, u vooropstelt in België iedere dag iemand anders te hebben (CGVS, p. 18). U maakt dan vooral gewag van seksuele relaties. U alludeert op seksuele relaties, relaties die u lekker of niet lekker vond (CGVS, p. 7) en mensen die van u profiteerden (CGVS, p. 6). U stelt voorop twee relaties te hebben gehad waar er sprake was van liefde. Zo zou u in 2019 en 2020 een relatie hebben gehad met een Libanese tandarts in België. U stelt aanvankelijk dat u hem zou hebben leren kennen op het werk. Later stelt u voorop dat hij een tandarts was. Jullie zouden elkaar zijn tegengekomen, hij zou u lekker hebben gevonden, u bij uw bil hebben gepakt en jullie zouden onmiddellijk hebben gekust (CGVS, p. 19- 20). U zou hem ook graag zien en zich goed bij hem hebben gevoeld. Over uw relatie van dhr. V. D. (...) stelt u voorop dat hij de enige is met wie u een lange relatie heeft gehad. Andere mannen zouden van u hebben geprofitteerd (CGVS, p. 4). U verder bevraagd over deze relatie, geeft u aan dat u zich met hem beter voelt alsook lekker als u met iemand ouder bent, om het vervolgens onmiddellijk te hebben over een relatie met een Arabier die u goed geneukt had maar uiteindelijk toch niet lekker vond waardoor u bij hem bent vertrokken (CGVS, p. 20).

Dat het u dusdanig veel moeite kost om zonder verwijzing naar loutere seksuele handelingen een relatie te omschrijven overtuigt in dezer niet. Dergelijke vage verklaringen over uw relaties wijzen op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigen geenszins het CGVS van de authenticiteit ervan. Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee. Deze brengt u zelfs niet ter sprake.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat u seksuele ervaringen heeft (gehad) met mannen en thans uit lust seksuele betrekkingen wenst te hebben met mannen, dient voorts opgemerkt te worden dat u er hiermee geenszins in slaagt een 'homoseksuele geaardheid' aannemelijk te maken.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan de wijze waarop uw familie op de hoogte zou zijn gekomen van uw geaardheid. U verklaarde in dit verband dat u in 2012 op Facebook een man zou hebben benaderd die u niet kende. U zou hem een bericht hebben gestuurd dat u hem lekker vond en dat u hem wilde (CGVS, p. 16). Hierop zou betreffende persoon aan uw Facebook-vrienden hebben laten weten welk bericht u hem had gestuurd en duidelijk hebben gemaakt dat u op mannen zou vallen. Uw broer zou hierdoor op de hoogte zijn gekomen van uw geaardheid en hij zou op zijn beurt uw ouders hebben geïnformeerd. Deze gang van zaken kan om verschillende redenen niet overtuigen. Het is immers weinig aannemelijk dat u, gezien u verklaarde dat het zeer moeilijk was om mannen te benaderen in de Marokkaanse context, u zonder enige voorbehoud een voor u onbekende man op een dergelijk seksuele manier zou benaderen, en dan nog via een medium dat weinig betrouwbaar noch discreet is. U met deze bedenking geconfronteerd, past u uw verklaringen aan en stelt u voorop dat u daar niet aan gedacht had en dat u die persoon mooi en aantrekkelijk vond en dat het een automatische reactie was (CGVS, p. 17). U nogmaals gevraagd waarom u niet meer voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd, past u uw verklaringen aan stelt u voorop dat u hem louter zou hebben begroet. U geconfronteerd met uw uitspraken, kan u enkel repliceren dat u geen dergelijk seksueel getinte boodschap zou hebben verstuurd. U bijgevolg gevraagd op basis waarvan deze persoon bijgevolg uw Facebookvrienden zou hebben geïnformeerd, stelt u voorop dat hij dit louter zou hebben gedaan op basis van het feit dat u hem een bericht zou hebben gestuurd (CGVS, p. 17). Deze door u geschetste gang van zaken is weinig overtuigend en ondermijnd verder de geloofwaardigheid van uw vooropgestelde seksuele geaardheid.

Verder is het opmerkelijk dat waar u verklaart in een dorp, in een traditioneel gezin te zijn opgegroeid als zoon van een landbouwer met een autoritair karakter, uw ouders ofschoon op de hoogte van uw geaardheid, alsook mogelijks heel wat andere personen uit uw omgeving, gezien uw geaardheid via uw Facebook account aan de grote klok was gehangen, zij u desalniettemin thuis zouden ontvangen (CGVS, p. 19). U spreekt in dit verband over een warm contact met uw moeder en broer. Met uw vader zou u geen of nauwelijks contact hebben, maar was er naar eigen zeggen ook niet voor de bekendmaking van uw homoseksualiteit (CGVS, p. 5). Ook deze gang van zaken kan op zijn minst opmerkelijk worden genoemd, te meer het nieuws ivm. met uw geaardheid niet binnenskamers was gebleven en het door u geschetste beeld in verband met de (zeer moeilijke) acceptatie van homoseksualiteit in de Marokkaanse samenleving. Gezien voorgaande vaststellingen schraagt ook deze constatering het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen met betrekking tot uw seksuele geaardheid.

U brengt verder ook geen concrete elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat u omwille van uw vooropgestelde homoseksualiteit in Marokko in de negatieve belangstelling zou staan van de Marokkaanse autoriteiten, groeperingen of individuen.

De door u neergelegde documenten zijn niet in staat in ander licht te werpen op voorliggende appreciatie.

De kopie van uw paspoort bevestigt uw identiteit en nationaliteit aspecten die door het CGVS niet worden betwist. Het door u neergelegde bewijs van weigering van een verblijf van 3 maanden in Spanje dd. 27 april 2022, heeft geen uitstaans met uw vluchtmotieven. Volledigheidshalve dient nogmaals te worden gewezen op het feit dat u vooropstelt dat u inmiddels wel een verblijfsvergunning in Spanje zou hebben verworven, doch dat u nalaat dit te staven. Voor wat betreft de foto's ivm. uw relatie/ samenwoonst met dhr. V. D. (...) dient te worden opgemerkt dat enkele tandenborstels op een wastafel niet volstaan als begin van bewijs van een relatie. Ook voor wat betreft de getuigenissen van de moeder van dhr. V. D. (...) alsook de getuigenis van dhr. V. D. (...) zelf, kan verwezen worden naar bovenstaande motivering, hier aan toevoegend dat het louter getuigenissen betreffen met een gesolliciteerd karakter, waardoor er geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend.

Om uw verklaringen te staven, legt u foto's neer (zie stuk 10 documentenbundel) waaruit expliciete seksuele handelingen tussen u en dhr. V. D. (...) kunnen worden afgeleid. Er dient te worden opgemerkt dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie, in dit geval paragraaf 72 van arrest "A, B, C v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie" van 2 december 2014, dat richtlijn 2004/83 van de Raad ("Kwalificatierichtlijn") interpreteert, het volgende blijkt: "Artikel 4 van richtlijn 2004/83, gelezen in het licht van artikel 1 van het Handvest, moet in die zin worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat die autoriteiten in het kader van dat onderzoek bewijsmateriaal aanvaarden als het demonstratief verrichten

van homoseksuele handelingen door de betrokken verzoeker, het ondergaan van „tests” om zijn homoseksualiteit te bewijzen of het voorleggen van video-opnamen van dergelijke handelingen.” Bijgevolg aanvaardt het Commissariaat-generaal (de desbetreffende documenten vermelden) niet als geldig bewijselement om uw seksuele oriëntatie te staven. In het licht van het voormelde arrest vormen deze stukken geen bewijs van uw seksuele oriëntatie en kunnen ze het gebrek aan consistentie van uw verklaringen in verband met uw homoseksuele ervaringen niet verhelpen

In verband met de opmerkingen van uw advocate mter. Mael Da Cunha overgemaakt per mail dd. 19/07/2022 alsook voor wat betreft de opmerkingen van Mter. A. Seghers loco mter. Mael Da Cunha tijdens het persoonlijk onderhoud volstaat een verwijzing naar art. 51/4§ 2 van de Vreemdelingenwet van 1980. Uit uw bijlage 26 blijkt dat u verklaarde de bijstand te verzoeken van een tolk die het Arabisch beheerst, waardoor de Minister of zijn gemachtigde de taal bepaalt van het onderzoek, in casu het Nederlands, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties.

Uit de door u neergelegde attesten ivm de detentie- vrijlating in hoofde van u en dhr. V. D. (...) kan behalve uit de respectievelijke data waaruit kan worden opgemaakt dat jullie gelijktijdig in de gevangenis van st. Gilles verbleven, geen andere conclusie worden verbonden.

Tenslotte kan uit het overzicht van de bezoekerslijst alsook de afdrukken van GSM-berichten en oproepen, niet worden besloten dat er sprake zou zijn van liefdesrelatie tussen u en dhr. V. D. (...). Te meer geenszins wordt aangetoond dat betreffend telefoonnummer aan dhr. V. D. (...) toebehoort. Bovendien dateren de berichten en oproepen uit de periode van na uw aanhouding, wat wijst op een gesolliciteerd karakter. In ondergeschikte orde moet nog worden vermeld dat ofschoon u vooropstelt sedert 2 jaar een relatie te hebben met dhr. V. D. (...) er in België op geen enkele wijze stappen werden genomen om uw verblijfsstatus in België te regulariseren. Dat u in Spanje een gelijktijdig een regularisatieprocedure initieerde is uw relatie met dhr. V. D. (...) indachtig dan ook bevreemdend. e meer u verklaarde niet naar Spanje te willen terugkeren omwille van uw vriend dhr. V. D. (...) (CGVS, p. 11). Deze gang van zaken overtuigt dan ook niet.

Rekening houdend met alle bovenstaande bemerkingen kan u geen internationale beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van artikel 1, tweede lid, van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1969 (hierna: Protocol van 31 januari 1967), van de artikelen 3 en 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Allereerst zij opgemerkt dat verzoeker asiel heeft aangevraagd en in administratieve hechtenis is gebleven; dat hij geen toegang heeft gehad tot alle elementen die nodig zijn om zijn verzoek om internationale bescherming te verdedigen;

Ook moet er rekening mee worden gehouden dat het transcript van de verhoren van verzoeker problematisch is en verklaringen bevat die ten onrechte aan verzoeker worden toegeschreven;

Er is geen rekening gehouden met verzoekers slechte voorlichting en gebrek aan kennis van de juridische termen;

Zo is de kwestie van de verblijfsvergunning in Spanje tekenend voor het begripsniveau van verzoeker; hij zegt dat hij een verblijfsvergunning in Spanje heeft verkregen door een document over te leggen dat het tegendeel beweert; dit voorbeeld kan echter niet rechtvaardigen dat zijn hele relaas in twijfel wordt getrokken;

VOOR ZOVER, verzoeker bij het bestreden besluit de vluchtelingenstatus wordt geweigerd op grond dat hij niet op geloofwaardige wijze heeft aangevoerd dat hij Marokko heeft verlaten uit gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen.

1. Verzoeker beroept zich op zijn seksuele geaardheid (homoseksualiteit) als basis voor zijn verzoek om internationale bescherming.

Hierbij moet allereerst worden vermeld dat de wederpartij de seksuele geaardheid van de partner van de verzoeker niet in twijfel trekt. Zij twijfelt aan de werkelijkheid van hun relatie, die niettemin wordt aangetoond ter ondersteuning van het onderhavige beroep ;

Alvorens dit te doen, is het nuttig de stand van de rechtspraak ter zake in herinnering te brengen:

Het criterium van verbondenheid van de sociale groep voor homoseksuele personen :

« (...) ».

CCE, 1.169 du 13 août 2007

Vrije vertaling :

« (...) »

Vaststelling van de seksuele geaardheid:

« (...) »

Vrije vertaling :

"(...)".

CCE, 103.722 du 29 mai 2013, Arrêt de principe

« (...) » CCE, 175.781 du 4 octobre 2016

Vrije vertaling :

« (...) »

Er zij ook op gewezen dat de wederpartij in soortgelijke gevallen de vluchtelingenstatus heeft toegekend (verzoeker om bescherming tegen Marokko en grond van vervolging op grond van seksuele gerichtheid: CGRA 1813172, of arrest RvVnr. 247 287 van 12 januari 2021)

2. Voorts kan verzoeker niet worden verweten dat er tussen zijn aankomst in België en de datum van zijn verzoek om internationale bescherming vertraging is opgetreden; de wederpartij lijkt immers op de hoogte te zijn van de miskenning van al deze criteria door aanvragers van internationale bescherming voor zover zij de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan een persoon van Marokkaanse nationaliteit wegens vervolging op grond van seksuele geaardheid (CGRA18.13.172: verzoek om internationale bescherming van 14.03.2018 met een aankomst in België op 01.09.2006!);

Voorts kan verzoeker niet worden verweten dat hij zijn advocaat in Spanje niet heeft gevraagd naar de mogelijkheid van een asielaanvraag op basis van zijn seksuele geaardheid; er is geen bewijs dat dit onderwerp is besproken en dat verzoeker zich op dit specifieke punt heeft uitgesproken;

3. Verzoeker kon details over zijn persoonlijke situatie geven en kon in overeenstemming met zijn achtergrond (opleiding en opleidingsniveau) spreken over zijn vragen en gevoelens over de ontdekking van zijn homoseksualiteit:

Dit niveau is laag;

4. De homoseksuele sociale groep loopt gevaar in Marokko. Daarom moet de grootst mogelijke voorzichtigheid worden betracht bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming op grond van de vastgestelde seksuele geaardheid van een Marokkaanse verzoeker.

In een recent arrest van 24 april 2019 (arrest nr. 220.190) heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus van een Marokkaan erkend op grond van zijn seksuele geaardheid. Anders dan de CGRA is de Raad van oordeel dat verzoekers relaas spontaan, samenhangend en gedetailleerd was en vol gevoel voor beleving. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van mening dat de ontdekking van homoseksualiteit een complex proces is om uit te leggen, zelfs voor volwassenen, en dat er een

verscheidenheid aan mogelijke ervaringen is. Zij was van mening dat verzoeker zich consequent bewust was geweest van de verschillen in zijn houding en gedrag ten opzichte van andere jongens van zijn leeftijd en van de gewelddadige afwijzing die hij van hen had ondervonden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wees op de moeilijkheid om met zijn anders-zijn te leven en op het feit dat noch de maatschappij noch zijn familie homoseksualiteit accepteerde, in de Marokkaanse maatschappij waar homoseksualiteit taboe is, onderdrukt wordt en als onverdraaglijk wordt beschouwd. Het bewijsmateriaal in het dossier beschrijft een repressief juridisch klimaat en een vijandig klimaat ten aanzien van homoseksuelen in Marokko, die moeten leiden tot uiterste voorzichtigheid bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming op grond van seksuele geaardheid. Het voordeel van de twijfel moet dus ruimschoots worden gegeven en er moet bijzondere aandacht worden besteed aan de gevolgen van een eventuele terugkeer.

In een arrest van 12 januari 2021 (CCE nr. 247 287) heeft de Raad gesteld dat :

« (...) »

Vrije vertaling :

(...) »

Deze rechtspraak dient te worden toegepast.

Een deel van de onnauwkeurigheden wordt gerechtvaardigd door de ontoereikendheid van het door verweerder verrichte onderzoek; het is immers verricht in detentie met een taal die werd opgelegd zonder dat de vreemdelingendienst, de Belgische staat, de procedurele behoeften aantoont die het CGVS verplichten de zaak in het Nederlands te behandelen; Bovendien beperkte verzoekers detentie zijn mogelijkheden om documenten ter ondersteuning van zijn verzoek om bescherming over te leggen;

Er zij aan herinnerd dat dit het eerste introspectieve onderzoek van verzoeker naar zijn seksuele identiteit en geaardheid was. Dit was de eerste keer dat hij zich zo precies uitsprak over zijn seksuele identiteit en geaardheid.

Vragen als die welke in de hoorzitting aan de orde zijn (en de in de beslissing getrokken gevolgtrekkingen) dreigen een stereotiepe norm voor homoseksualiteit vast te stellen. Dat met andere woorden, homoseksualiteit wordt geconceptualiseerd. Die seksualiteit wordt dus gezien als iets dat vastligt en klaar is om ontdekt te worden.¹ Het zou dus gaan om een onveranderlijk, ondubbelzinnig, niet-vloeibaar en duidelijk afgebakend element. Er zouden fundamentele homoseksuelen zijn en anderen fundamenteel heteroseksueel.² Deze framing van homoseksualiteit, waarbij vaste identiteit en praktijk aan elkaar worden gekoppeld, het zogenaamde substitutiemodel, zou deels de vrucht zijn van de Amerikaanse LGBTI-rechtenbeweging.³ Hun retoriek zou een additief model ondenkbaar hebben gemaakt, d.w.z. een onafhankelijkheid tussen handelingen en identiteit, en zou ertoe hebben bijgedragen dat de verscheidenheid aan sociale betekenissen van deze laatste werd genegeerd.⁴ Deze elementen kunnen doen denken aan het "personnage de l'homosexuel" van Michel Foucault.⁵ Door de proliferatie van vertogen over seksualiteit, de behoefte aan classificatie en de alliantie tussen kennis en seksualiteit zou de homoseksueel in de 19e eeuw een personage zijn geworden, dat wil zeggen "een verleden, een geschiedenis en een jeugd, een karakter, een levensvorm; ook een morfologie".⁶ Deborah A. Morgan vervolgt haar beschouwing en meent dat wij geneigd zijn deze visie op homoseksualiteit tot een universeel element te maken, aanwezig in elke ervaring van homoseksuele mensen. Dit zou het ons onmogelijk maken een verhaal of identiteitsreis te bedenken die verder gaat dan de norm.

De bestreden beschikking maakt veel gebruik van verzoekers eerste paspoort - Een kopie van dit paspoort is bij het dossier gevoegd;

5. Tijdens de hoorzitting heeft de wederpartij onvoldoende rekening gehouden met de psychologische kwetsbaarheid van verzoekster en zijn moeilijkheid om zich over dit onderwerp uit te drukken, vooral omdat het gaat om het verstrekken van intieme informatie aan een onbekende via een tolk (problematiek vermeld in het arrest C.C.E. 78.006 van 23 maart 2012).⁶

6. De verzoeker kon de modus operandi van de ontmoetingen met de partners in Marokko gedetailleerd beschrijven.

Bovendien legt hij zijn relatie met zijn medegevangene uit en de elementen samen vormen een geheel van bewijsstukken waaruit de relatie blijkt;

Wat verzoekers productie van een intieme video betreft, moet in aanmerking worden genomen dat dit een persoonlijk en spontaan initiatief van verzoeker en zijn metgezel was;

Verweerder weigert dit stuk in aanmerking te nemen, hoewel twee arresten van het HvJEU een kader bieden om de seksuele geaardheid van een persoon vast te stellen:

> CJUE, 2 décembre 2014, A, B & C, C-148/13, C-149/13 et C-150/13 :

« (...) »

> CJUE, 25 janvier 2018, C-473/16, points 34 et 42 à 46 :

« (...) ».

De punten 53 en 62 van bovengenoemd arrest verwijzen naar de noodzakelijke instemming van de persoon en het feit dat de persoon niet wordt gedwongen zich eraan te onderwerpen.

In casu gaat het om een vrijwillige stap van de aanvrager om zijn seksuele geaardheid aan te tonen. Voorts is verzoekster op de overgelegde foto's actief en passief in de seksuele relatie.

Deze beelden zijn gemaakt terwijl hij in vrijheid was; er zij aan herinnerd dat verzoeker zijn verzoek heeft ingediend terwijl hij in hechtenis was en in hechtenis is gebleven, zodat hij niet in staat was zijn zaak te bepleiten.

De wederpartij had er dus rekening mee moeten houden.

Voorts erkent de rechtspraak van de Raad een zekere soepelheid bij de erkenning van door de verzoeker verstrekt bewijsmateriaal, zoals uiteengezet in het Handboek inzake procedures en criteria voor het bepalen van de vluchtelingenstatus krachtens het Verdrag van 1951 en het Protocol van 1967 betreffende de status van vluchtelingen, Hoge Commissariaat van de Verenigde Naties voor vluchtelingen; naar dit handboek wordt uitdrukkelijk verwezen als basis voor de rechtspraak van de Raad, zoals onder meer blijkt uit arrest nr. 167.850 van 19 mei 2016.

RvV uitspraak nr. 206.505 van 04 juli 2018 stelt dat:

« (...) ».

Vrije vertaling :

« (...) »

Dit moet worden toegepast op het door de verzoeker verstrekte bewijsmateriaal.

Dat de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet worden toegepast, en in het bijzonder de rechtspraak die voortvloeit uit het recente arrest nr. 216.972 van 15.02.2019, waarin staat dat :

« (...) ».

Vrije vertaling :

"(...) »

In casu moet verzoeker derhalve het voordeel van de twijfel krijgen en kan derhalve worden geconcludeerd dat verzoeker voldoende heeft aangetoond dat hij bij terugkeer naar Marokko op grond van zijn seksuele geaardheid te vrezen heeft voor vervolging.

7. Anderzijds herinnert de recente rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens aan de leidende beginselen van het Hoge Commissariaat voor de vluchtelingen (UNHCR) inzake de bewijslast. (zie zaak J.K. AND OTHERS tegen ZWEDEN, EHRM-arrest nr. 59166/12 van 23 augustus 2016).

In dit geval verklaart het Hof in dit verband dat "de nota van het UNHCR van 1998 over de bewijslast en -standaard in vorderingen van vluchtelingen deze elementen verduidelijkt.

De feiten die een asielerzoek ondersteunen, worden dus vastgesteld door de overlegging van bewijsmateriaal of materiaal dat verband houdt met de beweerdde feiten. Het bewijs kan mondeling of schriftelijk zijn.

In het kader van een asielerzoek staat het aan de asielerzoekster om het waarheidsgehalte van zijn beweringen en de juistheid van de aan zijn verzoek ten grondslag liggende feiten vast te stellen door een waarheidsgetrouwe weergave van de relevante feiten, zodat op basis daarvan een passende beslissing kan worden genomen.

Gezien de specifieke kenmerken van de situatie van de vluchteling deelt de onderzoeker met de vluchteling de taak om alle relevante feiten vast te stellen en te beoordelen. Zijn taak bestaat er grotendeels in zich op de hoogte te stellen van de objectieve situatie in het betrokken land van herkomst, op de hoogte te blijven van belangrijke feiten, de verzoeker te begeleiden bij het verstrekken van relevante informatie en de gestelde feiten die kunnen worden gestaafd naar behoren te verifiëren.

In de context van de taak van de verzoeker om de feiten die zijn vordering ondersteunen te bewijzen, verwijst de term "bewijsstandaard" naar de drempel waaraan de verzoeker moet voldoen om de onderzoeker te overtuigen van de juistheid van zijn feitelijke beweringen. De feiten die moeten worden "bewezen" zijn die welke betrekking hebben op het verleden en de persoonlijke ervaringen van de verzoeker die beweerdelijk hebben geleid tot de vrees voor vervolging en de daaruit voortvloeiende terughoudendheid om de bescherming van het land van herkomst in te roepen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er in haar arresten vaak aan dat, behoudens de eventuele toepassing van een uitsluitingsclausule, de vraag waarover in het stadium van het onderzoek of iemand in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus uiteindelijk moet worden beslist, erop neer komt of de asielerzoekster al dan niet redenen heeft om te vrezen voor vervolging op een van de in het Verdrag van Genève genoemde gronden.

De geloofwaardigheidstoets is in de regel een noodzakelijke stap bij de beantwoording van deze vraag, maar mag de vraag zelf niet verdoezelen. In gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde

feiten of de oprechtheid van de verzoeker, eventueel als gevolg van tijdens de procedure afgelegde valse verklaringen, staat de constatering van deze twijfel of van deze valse verklaringen derhalve niet in de weg aan de uiteindelijke vraag naar het bestaan van een vrees voor vervolging die, ondanks deze twijfel of valse verklaringen, voldoende kon worden vastgesteld aan de hand van de elementen van de zaak die bovendien als vaststaand worden beschouwd (CCE, 175 781 van 4 oktober 2016).

De protection officer moet in feite over de zaak beslissen door de "beoordeling van de meest sterke waarschijnlijkheid" toe te passen. Evenzo is het in het kader van een asielverzoek niet nodig dat de protection officer volledig overtuigd is van de waarheid van elke feitelijke bewering van de asielzoeker. De protection officer moet beslissen of, op basis van het verstrekte materiaal en het waarheidsgehalte van de verklaringen van de verzoeker, het verzoek van de verzoeker geloofwaardig is.

Natuurlijk is de verzoeker verplicht de waarheid te vertellen.

Het onvermogen om zich alle data of kleine details te herinneren of te verstrekken, kleine inconsistenties, onbelangrijke vaagheden of onjuiste verklaringen die niet essentieel zijn, kunnen in aanmerking worden genomen bij de uiteindelijke beoordeling van de geloofwaardigheid, maar mogen geen doorslaggevende factoren zijn.

Wat het ter ondersteuning van het asielverzoek overgelegde bewijsmateriaal betreft, bevestigt het, indien het de verklaringen van de betrokkene bevestigt, tevens de waarheidsgetrouwheid ervan.

Gelet op de bijzondere situatie van asielzoekers mag van hen echter niet worden verlangd dat zij alle nodige bewijzen overleggen.

Bij de beoordeling van de algemene geloofwaardigheid van de betrokken bewering moet de protection officer rekening houden met factoren zoals de aannemelijkheid van de aangevoerde feiten, de algemene consistentie en samenhang van het relaas van de eiser, het door de eiser overgelegde bewijsmateriaal dat zijn of haar verklaringen bevestigt, de samenhang met bekende of algemeen bekende feiten, en wat bekend is over de situatie in het land van herkomst. Er is sprake van geloofwaardigheid wanneer de verzoeker een coherente en plausibele bewering heeft gedaan die niet in tegenspraak is met algemeen bekende feiten en daarom uiteindelijk kan worden geloofd.

Ten slotte hoeft de asielzoeker in een asielverzoek niet alle feiten zodanig te bewijzen dat hij de protection officer volledig kan overtuigen van de juistheid van alle feitelijke beweringen,

De protection officer twijfelt gewoonlijk aan de door de aanvrager gepresenteerde feiten.

Indien de onderzoeker van mening is dat het relaas van de verzoeker in grote lijnen consistent en plausibel is, mag het bestaan van enige twijfel geen afbreuk doen aan de vordering van de verzoeker. Met andere woorden, de aanvrager moet het "voordeel van de twijfel" krijgen. Deze rechtspraak bevestigt en ondersteunt de rechtspraak van de Raad in soortgelijke gevallen.

In bijzonder recente arresten heeft de Raad namelijk negatieve afwijzingsbesluiten van het Commissariaat vernietigd met het argument dat het voordeel van de twijfel aan de vluchteling moet worden gegeven, aangezien het in feite voldoende was om zich te vergewissen van de "algemene geloofwaardigheid van het verhaal".

De verklaringen van de verzoeker moeten voldoende samenhangend en consistent zijn om overtuigend te zijn.

De Raad heeft tevens verklaard:

« (...) ».

Vrije vertaling :

« (...) »

8. In dit geval gaat het om problemen in Marokko, waar de situatie van homoseksuelen alarmerend en uiterst problematisch is. Het probleem van de indiening van een aanvraag in Spanje en het tijdstip van indiening van de aanvraag kunnen geen superieur middel zijn ten opzichte van de feiten die de beschermingsaanvraag rechtvaardigen;

Uit de recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het voordeel van de twijfel aan verzoeker moet worden gegeven, zoals blijkt uit arrest nr. 173.771 van 31 augustus 2016, arrest nr. 173.277 van 18 augustus 2016 en arrest nr. 173.585 van 25 augustus 2016;

De wederpartij heeft de vordering van verzoeker niet zorgvuldig onderzocht en daarbij onvoldoende rekening gehouden met factoren als de aannemelijkheid van de gestelde feiten en de algemene overeenstemming en consistentie van het door verzoeker gegeven relaas.

De verweerder verwerpt eenvoudigweg al het materiaal dat hem niet bevalt, ook al toont het de realiteit van zijn seksuele geaardheid aan;

Het Commissariaat heeft verzoeker niet het voordeel van de twijfel gegeven, hoewel zijn verklaringen, gelet op zijn profiel, uiterst coherent en nauwkeurig zijn.

Het Commissariaat heeft verzoeker niet het voordeel van de twijfel gegeven, hoewel zijn verklaringen, gelet op zijn profiel, uiterst samenhangend en nauwkeurig zijn. Verzoeker bewijst zijn vrees voor

vervolgning door zijn nauwkeurige en gedetailleerde relaas, dat overeenstemt met de realiteit van de situatie van homoseksuelen in Marokko.

Het bestreden besluit is derhalve ongegrond en derhalve onrechtmatig.

Niet alle verklaringen van verzoeker zijn in aanmerking genomen en sommige van zijn verklaringen zijn niet in hun geheel geanalyseerd.

Door geen rekening te houden met alle verklaringen die verzoeker tijdens zijn verhoren heeft afgelegd, is de wederpartij dus voorbijgegaan aan het algemene beginsel van de formele motivering van administratieve handelingen, alsmede aan het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgplicht, en heeft zij dus een kennelijke beoordelingsfout gemaakt.

9. Verzoeker heeft een coherente, nauwkeurige, gedetailleerde en plausibele uiteenzetting in de Marokkaanse context.

Hij bewijst, voor zover nodig, zijn vrees voor vervolging door zijn relaas, en zijn vrees in geval van terugkeer naar Marokko.

Bijgevolg is de motivering van de bestreden maatregel op dit punt kennelijk onjuist en ontoereikend en derhalve onwettig, gelet op de overwegingen die verzoeker tot staving van zijn verzoek om erkenning als vluchteling heeft aangevoerd.

10. De wederpartij is voorbijgegaan aan het algemene beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen, alsmede aan het algemene beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgplicht en heeft aldus een kennelijke beoordelingsfout gemaakt.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de wederpartij het dossier niet grondig heeft onderzocht, aangezien niet alle elementen in detail zijn onderzocht.

Daarom is het bestreden besluit ongegrond en dus onrechtmatig.

AANGEZIEN artikel 1, § A, tweede lid, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en/of de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 55/2, 57/6, tweede lid, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de definitie geven van het begrip "vluchteling";

Volgens deze artikelen wordt als vluchteling erkend iedere persoon die,

« (...)»

Uit het voorgaande volgt dat verzoeker zijn vrees voor vervolging overeenkomstig artikel 1, § A, lid 2, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en/of de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 55/2, 57/6, lid 2, 57/7 bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, heeft kunnen aantonen;

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de wederpartij de zaak niet grondig heeft onderzocht.

Verzoeker bewijst, voor zover nodig, zijn vrees voor vervolging door zijn nauwkeurige en gedetailleerde uiteenzetting en zijn vrees voor terugkeer naar Marokko wegens zijn seksuele geaardheid.

In een arrest van 23 augustus 2016 herinnert het Europees Hof onder meer aan bepaalde algemene beginselen waaraan in deze zaak niet kan worden ontkomen en die opnieuw moeten worden bekeken om de zaak naar behoren te kunnen beoordelen.

Met betrekking tot de verplichtingen uit hoofde van artikel 3 stelt het Hof het volgende vast

« (...)»

De voornaamste zorg van het Hof in zaken betreffende de uitzetting van een asielzoeker

« (...)»

Dat dit risico in dit geval duidelijk blijkt uit zijn seksuele geaardheid!

Dat in ieder geval

« (...) ».

In dit geval is het dus duidelijk dat

« (...) » tel qu'en témoigne par ailleurs l'arrêt FG c. Suède précité.

Dat gelet op,

« (...) »²⁰.

Bijgevolg is de motivering van de bestreden maatregel op dit punt kennelijk onjuist en ontoereikend en derhalve onrechtmatig, gelet op de overwegingen die verzoeker tot staving van zijn verzoek om erkenning als vluchteling heeft aangevoerd.

VOOR ZOVER IN HET BESTREDEN BESLUIT DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS WORDT GEWEIGERD;

DAT IN DE EERSTE PLAATS in artikel 48/4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "de wet" genoemd)

het begrip "subsidiare bescherming" gedefinieerd wordt, alsmede de gevallen waarin deze kan worden verleend.

Dat voorzien wordt dat :

« (...) » ;

dat de definitie van subsidiare bescherming duidelijk en nauwkeurig is.

Dat verzoeker wenst te verwijzen naar de arresten van de Raad voor de Vreemdelingenzaken die handelen over de kwestie van homoseksuelen uit Marokko en in het bijzonder arrest CCE, 208.188 van 24 augustus 2018 (Marokko - homoseksuelen - erkenning);

Dat Marokko een staat is waar de algemene situatie van homoseksuelen hen in een bijzonder kwetsbare positie plaatst.

Uit de informatie blijkt dat de Marokkaanse wetgeving homoseksuele handelingen strafbaar stelt en dat de genoemde gevallen in de media veel aandacht krijgen.

Een artikel van 13.12.2019²¹ geeft aan dat in Marokko in 2018 170 mensen werden vervolgd voor homoseksualiteit !

Er dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie:

➤ CJUE, arrêt X., Y., Z du 7 novembre 2013, (points 50 à 61) :

"(...)"

Dat er in casu geen sprake kan zijn van bescherming door de overheid aangezien zij homoseksualiteit strafbaar stelt. De Marokkaanse wet voorziet namelijk in een gevangenisstraf van 6 maanden tot 3 jaar en een boete van 120 tot 1200 dirham voor homoseksualiteit.

De Marokkaanse samenleving is diep homofob. In Marokko is homoseksualiteit voor 79% van de ondervraagden onaanvaardbaar.²². Dat uit een onderzoek²³, in de periode 2014-2015 door de organisatie die de tolerantie in Afrikaanse landen evalueert, blijkt dat Marokko het minst tolerante land in Afrika is met betrekking tot homoseksualiteit. Dat een Marokkaanse man door de rechtbank van Barcelona is veroordeeld tot 12 jaar gevangenisstraf, een straf die in januari 2020 is bevestigd door het Hooggerechtshof van Catalonië (TSJC) nadat de verdachte in Sitges (Barcelona) op brute wijze een homoseksuele man met een steen had aangevallen, waarbij hij het slachtoffer op het moment van het incident vertelde dat hij hem met stenen zou doden, zoals ze dat in zijn land, Marokko, met de "flikkers" deden.²⁴ Dat de homoreisgids, *Spartacus International Gay Guide*, zijn ranglijst van de meest LGBT-vriendelijke landen ter wereld in 2019 heeft opgesteld. Dat Marokko 2 plaatsen is gezakt ten opzichte van 2018 en op de 159e plaats staat.

De situatie van homoseksuele personen gaat dus achteruit;

Verzoeker herinnert eraan dat Marokko een moslimland is waarvan het staatshoofd de Bevelhebber der Gelovigen is, waar, zoals het CGVS, een organisatie die in België ingediende asielaanvragen behandelt, opmerkt, :

« (...) »

(https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_maroc._lhomosexualite_20210906.pdf)

De CGVS besluit :

« (...) »

Daarom is de situatie van homoseksuelen, ook al is er momenteel in Marokko geen sprake van systematische en georganiseerde vervolging van homoseksuelen door de autoriteiten, zeer zorgwekkend. Bovendien kunnen homoseksuelen die het slachtoffer zijn van mishandeling niet rekenen op de bescherming van hun autoriteiten. Uit de algemene situatie in Marokko blijkt dus dat homoseksuelen een bijzonder kwetsbare groep vormen. Deze vaststelling moet derhalve leiden tot grote voorzichtigheid bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming op grond van de vastgestelde seksuele geaardheid van een verzoeker uit Marokko, waarbij het voordeel van de twijfel ruimschoots moet worden gegeven en bijzondere aandacht moet worden besteed aan de mogelijke gevolgen van een terugkeer naar het land van herkomst;

Human Rights Watch stelt in zijn rapport van 2018 over Marokko dat "(...) »²⁵

Het is niet meer nodig te herinneren aan de reeds genoemde rechtspraak van het Hof van Justitie;

Het HCR vraagt ook het "ondraaglijke" karakter van het leven van een homoseksueel in zijn land van herkomst te beoordelen, indien hij gedwongen wordt zich discreet op te stellen en "aantoont dat daardoor [...] het leven voor hem in zijn land van herkomst ondraaglijk is geworden".

Verwezen zij naar de jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

➤ RvV, 103.722 van 29 mei 2013

(...) »

➤ RvV, 124.958 van 28 mei 2014

Na eraan te hebben herinnerd dat "seksuele geaardheid een fundamenteel kenmerk van de menselijke identiteit is en dat van een persoon niet kan worden verlangd dat hij daarvan afziet of het verborgen houdt" en in dit verband te hebben gewezen op het arrest van 7 november 2013 (X, Y, Z/Minister voor Immigratie

en Asiel, in de gevoegde zaken C-199/12, C-200/12, C-201/12) van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het arrest van 7 juli 2010 (H. J. (Iran) en H. T. (Kameroen) tegen Secretary of State for the Home Department, [2010] UKSC 31; [2011] 1 A.C. 596.569, punten 55, 77 en 78) van het Britse Supreme Court, is de Raad van oordeel dat hij over nauwkeurig bewijsmateriaal moet beschikken om te kunnen beoordelen of en in hoeverre het leven van de verzoeker in zijn situatie "ondraaglijk" zou zijn indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.

Uit al deze elementen blijkt dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève en een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming bij terugkeer naar Marokko.

Deze situatie van onmogelijke terugkeer wordt bevestigd door internationale informatie en rapporten.

De wederpartij kan dus niet op geldige wijze zijn nationaliteit betwisten, noch de in het verzoekschrift aangevoerde elementen waaruit blijkt dat hij inderdaad een ernstig en reëel risico loopt op verschillende vormen van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève. Bijgevolg is de bestreden handeling onrechtmatig.

De motivering van de bestreden maatregel is kennelijk onjuist, ontoereikend en derhalve onwettig in het licht van de overwegingen die verzoeker tot staving van zijn verzoek om erkenning als vluchteling en om subsidiaire bescherming heeft aangevoerd. Het bestreden besluit is dus in strijd met de in de beroepsgronden genoemde regels en moet derhalve door uw hoge rechter nietig worden verklaard en worden geschorst.

Ten slotte wordt verzoekers recht op een eerlijk proces belemmerd voor zover de Dienst vreemdelingenzaken hem de procestaal heeft opgelegd zonder de behoeften van de diensten of de instelling te rechtvaardigen; verzoeker trekt ook de onafhankelijkheid van het CGVS in twijfel indien de Dienst vreemdelingenzaken hem beslissingen oplegt die het recht op een eerlijk proces, met inbegrip van de vrije toegang tot zijn advocaat, schenden door een taal op te leggen die in strijd is met de gekozen taal, terwijl niets het gebruik van het Frans in de betrokken zaak in de weg stond;

In het handboek bij artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, blz. 89, staat dat

« (...) »

https://www.echr.coe.int/documents/guide_art_6_criminal_fra.pdf

Verweerder toonde geen dwingende reden voor het opleggen van de procestaal of enige behoefte daaraan met betrekking tot de diensten;

Bovendien is tegen deze beslissing geen beroep mogelijk;

Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt dat :

« (...) »

De wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid om de geadresseerde van de beslissing de redenen te laten kennen waarop de eventuele weigering is gebaseerd en de controle van de wettigheid bestaat in de verificatie van de genomen beslissingen; Bij gebrek aan doeltreffende rechtsmiddelen tegen de keuze van de procestaal is het aan uw raadsman om, in het kader van uw volledige rechtsmacht, de schending van het recht op een eerlijk proces en van de vrije toegang tot een advocaat vast te stellen omdat de duidelijke keuze voor het Frans was geformuleerd;

In dit geval hoeft geen Nederlands te worden opgelegd;

De zaak moet worden terugverwezen voor behandeling in het Frans;"

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden fotokopieën van de volgende stavingstukken gevoegd:

- een bezoekerslijst (stuk 2);
- foto's (stukken 3, 6 en 12);
- een bewijs van aanhouding (stuk 4);
- een "weigering om in spanje te blijven" (stuk 5);
- mailverkeer met de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (stuk 7);
- twee getuigenissen (stukken 8 en 9);
- screenshots van gesprekken via sociale media (stukken 10, 11, 18 en 20);
- screenshots van een facebookprofiel (stuk 13);
- de arresten nrs. 241 750 en 247 287 van respectievelijk 30 september 2020 en 12 januari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) (stuk 14);
- twee facturen van Proximus en een belgeschiedenis (stukken 15 en 16);
- een paspoort (stuk 17);
- een brief van de Medische dienst van 4 november 2022 (stuk 19);
- de COI Focus "Maroc. L' homosexualité" van 6 september 2021 (stuk 21).

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met Marokkaanse wetgeving (stuk 22) en persartikels met betrekking tot de onderdrukking van homoseksuelen in Marokko (stuk 23) neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 1, tweede lid, van het Protocol van 31 januari 1967, van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen of dit beginsel geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) het feit dat hij gedurende meer dan vier jaar heeft nagelaten gebruik te maken van zijn recht om internationale bescherming aan te vragen de ernst en de gegrondheid van zijn vrees ondermijnt, omdat (B) hij niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust, nu (i) hij nalaat zijn Marokkaans paspoort voor te leggen en (ii) hij eveneens nalaat klaarheid te scheppen over zijn specifieke verblijfsstatus in Spanje, omdat (C) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn homoseksuele geaardheid nu (i) zijn verklaringen over zijn vermeende geaardheid, de bewustwording daartoe en zijn relaties allerminst konden overtuigen en weinig oprecht leken te zijn en (ii) er evenmin geloof kan worden gehecht aan de wijze waarop zijn familie op de hoogte zou zijn gekomen van zijn geaardheid, omdat (D) hij verder ook geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat hij omwille van zijn vooropgestelde homoseksualiteit in Marokko in de negatieve belangstelling zou staan van de Marokkaanse autoriteiten, groeperingen of individuen en omdat (E) de door hem neergelegde documenten niet in staat zijn een ander licht te werpen op deze appreciatie. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van

bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing formeel gemotiveerd heeft en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet te kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst, Marokko, omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hij zou in 2012 op *facebook* avances hebben gemaakt tegenover een voor hem onbekende man, die hem onmiddellijk zou hebben geblokkeerd en aan al zijn vrienden kenbaar hebben gemaakt dat verzoeker een homoseksueel was. Op deze manier zou zijn broer op de hoogte zijn gekomen van zijn geaardheid. Zijn broer zou zijn ouders hebben geïnformeerd, waarop zijn moeder verzoeker liet verstaan dat homoseksuele relaties verboden zijn en zijn vader verzoeker zou hebben geslagen. In diezelfde periode zou verzoeker zijn ouderlijke woning verlaten hebben en zich gevestigd hebben in Tanger. Omstreeks juni 2018 zou verzoeker op illegale wijze naar Spanje zijn gereisd. Sinds dan zou verzoeker afwisselend in Spanje en België verblijven.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure fotokopieën voor van de eerste pagina van zijn Marokkaans paspoort, van een verklaring van de Spaanse autoriteiten waaruit blijkt dat hij niet in aanmerking zou komen voor een tijdelijk verblijf van drie maanden, van foto's waaruit zijn relatie met V. D. zou blijken, van getuigenissen van V. D. en de moeder van V. D., van correspondentie via e-mail van zijn advocaat, van attesten in verband met zijn detentie en vrijlating en de detentie en vrijlating van V. D., van een bezoekerslijst op zijn naam van het gesloten centrum van Merksplas en van *screenshots* van berichten op zijn gsm (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'Documenten').

De seksueel getinte foto's worden door de commissaris-generaal niet aanvaard als geldig bewijselement om verzoekers seksuele geaardheid te staven. Er wordt in de bestreden beslissing terecht verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) die erop wees dat de mogelijkheid dat nationale overheden aanvaarden dat asielzoekers video-opnamen van hun intieme handelingen overleggen, naast het feit dat zij niet noodzakelijkerwijs bewijswaarde hebben, afbreuk doet aan de menselijke waardigheid, waarvan artikel 1 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie de eerbiediging waarborgt. Bovendien zou het toelaten of aanvaarden, aldus het Hof van Justitie, van een dergelijk type bewijs een stimulans voor andere verzoekers om internationale bescherming vormen en zou dat er feitelijk op neerkomen dat dergelijke bewijzen van hen worden verlangd (HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, pt. 65-66). Aldus besluit het Hof van Justitie:

“Artikel 4 van richtlijn 2004/83, gelezen in het licht van artikel 1 van het Handvest, moet in die zin worden uitgelegd dat het zich ertegen verzet dat die autoriteiten in het kader van dat onderzoek bewijsmateriaal aanvaarden als het demonstratief verrichten van homoseksuele handelingen door de betrokken verzoeker, het ondergaan van „tests” om zijn homoseksualiteit te bewijzen of het voorleggen van video-opnamen van dergelijke handelingen.” (ibid., pt. 72).

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat zijn *“productie van een intieme video”* een persoonlijk en spontaan initiatief was van hem en zijn metgezel en dat het gaat om een vrijwillige stap om zijn seksuele geaardheid aan te tonen. Hij stelt ook nog dat hij op de overgelegde foto's actief en passief is in de seksuele relatie. Gelet op het intieme karakter van de neergelegde foto's en de bescherming van de menselijke waardigheid, oordeelt de Raad evenwel dat de commissaris-generaal terecht heeft verwezen naar voornoemde rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat de Europese regelgeving zich ertegen verzet dat nationale autoriteiten dergelijk bewijsmateriaal aanvaarden in het kader van een onderzoek van een verzoek om internationale bescherming. Verder stelt de Raad vast dat dergelijke foto's

gemakkelijk kunnen worden geënceneerd en gemanipuleerd en alzo gesolliciteerd van aard kunnen zijn. Daar een homoseksuele geaardheid bovendien een intrinsiek onderdeel uitmaakt van iemands persoon, vormt het neerleggen van dergelijk beeldmateriaal op zich geen voldoende bewijskrachtig element dat op overtuigende, laat staan doorslaggevende, wijze een voorgehouden geaardheid aannemelijk kan maken.

Wat de overige documenten betreft, wordt in de bestreden beslissing als volgt geargumenteed:

“De kopie van uw paspoort bevestigt uw identiteit en nationaliteit aspecten die door het CGVS niet worden betwist. Het door u neergelegde bewijs van weigering van een verblijf van 3 maanden in Spanje dd. 27 april 2022, heeft geen uitstaans met uw vluchtmotieven. Volledigheidshalve dient nogmaals te worden gewezen op het feit dat u vooropstelt dat u inmiddels wel een verblijfsvergunning in Spanje zou hebben verworven, doch dat u nalaat dit te staven. Voor wat betreft de foto’s ivm. uw relatie/ samenwoning met dhr. V. D. (...) dient te worden opgemerkt dat enkele tandenborstels op een wastafel niet volstaan als begin van bewijs van een relatie. Ook voor wat betreft de getuigenissen van de moeder van dhr. V. D. (...) alsook de getuigenis van dhr. V. D. (...) zelf, kan verwezen worden naar bovenstaande motivering, hier aan toevoegend dat het louter getuigenissen betreffen met een gesolliciteerd karakter, waardoor er geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend.

(...)

Uit de door u neergelegde attesten ivm de detentie- vrijlating in hoofde van u en dhr. V. D. (...) kan behalve uit de respectievelijke data waaruit kan worden opgemaakt dat jullie gelijktijdig in de gevangenis van st. Gilles verbleven, geen andere conclusie worden verbonden.

Tenslotte kan uit het overzicht van de bezoekerslijst alsook de afdrukken van GSM-berichten en oproepen, niet worden besloten dat er sprake zou zijn van liefdesrelatie tussen u en dhr. V. D. (...). Te meer geenszins wordt aangetoond dat betreffend telefoonnummer aan dhr. V. D. (...) toebehoort. Bovendien dateren de berichten en oproepen uit de periode van na uw aanhouding, wat wijst op een gesolliciteerd karakter. In ondergeschikte orde moet nog worden vermeld dat ofschoon u vooropstelt sedert 2 jaar een relatie te hebben met dhr. V. D. (...) er in België op geen enkele wijze stappen werden genomen om uw verblijfsstatus in België te regulariseren. Dat u in Spanje een gelijktijdig een regularisatieprocedure initieerde is uw relatie met dhr. V. D. (...) indachtig dan ook bevreemdend. e meer u verklaarde niet naar Spanje te willen terugkeren omwille van uw vriend dhr. V. D. (...) (CGVS, p. 11). Deze gang van zaken overtuigt dan ook niet.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wat betreft de correspondentie via e-mail van verzoekers advocaat, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“In verband met de opmerkingen van uw advocate mter. Mael Da Cunha overgemaakt per mail dd. 19/07/2022 alsook voor wat betreft de opmerkingen van Mter. A. Seghers loco mter. Mael Da Cunha tijdens het persoonlijk onderhoud volstaat een verwijzing naar art. 51/4§ 2 van de Vreemdelingenwet van 1980. Uit uw bijlage 26 blijkt dat u verklaarde de bijstand te verzoeken van een tolk die het Arabisch beheerst, waardoor de Minister of zijn gemachtigde de taal bepaalt van het onderzoek, in casu het Nederlands, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties.”

Verzoeker voert aan dat zijn recht op een eerlijk proces belemmerd wordt voor zover de DVZ hem de procestaal heeft opgelegd zonder de behoeften van de diensten of de instelling te rechtvaardigen. Hij trekt ook de onafhankelijkheid van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in twijfel indien de DVZ *“hem beslissingen oplegt die het recht op een eerlijk proces, met inbegrip van de vrije toegang tot zijn advocaat, schenden door een taal op te leggen die in strijd is met de gekozen taal, terwijl niets het gebruik van het Frans in de betrokken zaak in de weg stond”*. De Raad wijst er echter op dat verzoeker overeenkomstig artikel 51/4, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid had om niet te verklaren de hulp van een tolk te verlangen en het Frans te kiezen als taal van het onderzoek. Verzoeker houdt voor dat hij een duidelijke keuze voor het Frans heeft geformuleerd, doch uit de bijlage 26, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat hij verklaarde bijstand te verzoeken van een tolk die de taal Arabisch beheerst tijdens het onderzoek van zijn asielaanvraag (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, bijlage 26). In dit geval bepaalt overeenkomstig artikel 51/4, § 2, derde lid, van de Vreemdelingenwet *“de Minister of zijn gemachtigde de taal van het onderzoek, in functie van de noodwendigheden van de diensten en instanties”*. Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het overmaken van het dossier aan het CGVS op 23 augustus 2022 meedeelt dat de taal van de procedure het Nederlands is (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’). In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, komt het niet aan de commissaris-generaal toe om een dwingende reden aan te tonen voor het opleggen van de procestaal

of enige behoefte daaraan met betrekking tot de diensten. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker niet aantoont welk concreet voordeel een behandeling van zijn procedure in het Frans voor hem zou meebrengen en in welk opzicht hij geen eerlijke procedure zou hebben gekregen doordat het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming niet in het Frans, maar in het Nederlands werd gevoerd. Hij voert aan dat een deel van de onnauwkeurigheden wordt gerechtvaardigd door de ontoereikendheid van het onderzoek dat is verricht “*in detentie met een taal die werd opgelegd zonder dat de vreemdelingendienst, de Belgische staat, de procedurele behoeften aantoont die het CGVS verplichten de zaak in het Nederlands te behandelen*”, doch laat na te concretiseren welke onnauwkeurigheden te wijten zouden zijn aan het feit dat het onderzoek in het Nederlands werd gevoerd en op welke wijze dit feit tot deze onnauwkeurigheden zou hebben geleid. Een schending van artikel 6 van het EVRM wordt niet *in concreto* aangetoond.

Dat verzoeker verschillende stukken die hij op het CGVS reeds had bijgebracht nogmaals voegt als bijlage bij zijn verzoekschrift (stukkenbundel verzoeker, stukken 2-11), werpt op het voorgaande geen ander licht. Voor de nieuwe seksueel getinte foto's die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 12), geldt dezelfde redenering als voor de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde foto's. Uit de *screenshots* van zijn facebookprofiel (stukkenbundel verzoeker, stuk 13) kan blijken dat verzoeker actief is op dit sociaal netwerk en daar meer dan 300 vrienden heeft. Uit dit document kan evenwel niets over zijn geaardheid of mogelijke problemen bij terugkeer naar zijn land van herkomst worden afgeleid. Waar verzoeker de arresten nrs. 241 750 en 247 287 van respectievelijk 30 september 2020 en 12 januari 2021 van de Raad bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 14), dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Uit de twee facturen van Proximus (stukkenbundel verzoeker, stuk 15) kan blijken dat V. D., de man met wie verzoeker beweert een homoseksuele relatie te hebben, is aangesloten bij deze *telecom provider*, doch niet dat verzoeker een homoseksuele geaardheid heeft en daardoor in Marokko vervolging riskeert. De belgeschiedenis die bij het verzoekschrift wordt gevoegd (stukkenbundel verzoeker, stuk 16), geeft telefoonverkeer naar verzoeker weer, doch hieruit blijkt niet door wie verzoeker steeds werd opgebeld. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker werd opgebeld door V. D., blijkt hieruit bovendien niet waarover de gesprekken gingen en toont dit document de homoseksuele geaardheid van verzoeker dan ook niet aan. De fotokopie van de eerste bladzijde van verzoekers recente paspoort (stukkenbundel verzoeker, stuk 17) bevestigt verzoekers identiteit en nationaliteit. Bij de beoordeling van verzoekers oude paspoort werd in de bestreden beslissing reeds geoordeeld dat deze aspecten door het CGVS niet worden betwist. Uit de *screenshots* van gesprekken via sociale media (stukkenbundel verzoeker, stukken 18 en 20) kan evenmin worden besloten dat er sprake zou zijn van liefdesrelatie tussen verzoeker en V. D., temeer nu het betreffend telefoonnummer niet overeenstemt met het nummer dat voorkomt op de facturen van V. D. bij Proximus die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegde. Uit de brief van de Medische dienst van 4 november 2022 (stukkenbundel verzoeker, stuk 19) blijkt dat verzoeker radiologische onderzoeken eist, dat hij het moeilijk heeft met zijn opsluiting en met zijn integratie in de groep, dat hij gevolgd wordt door de psychosociale dienst, dat hij de tandarts bezocht en dat hij zijn rechter knie blesseerde tijdens het voetballen. De Raad ziet evenwel niet in wat het verband is tussen deze elementen en verzoekers verklaringen over zijn homoseksuele geaardheid en de door hem in verband daarmee opgeworpen vrees voor vervolging bij terugkeer naar Marokko. De COI Focus “*Maroc. L' homosexualité*” van 6 september 2021 (stukkenbundel verzoeker, stuk 21) heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker, noch op de persoonlijke feiten die verzoeker aanvoert en kan dan ook niet volstaan om deze feiten aan te tonen. Ook de Marokkaanse wetsartikelen en de persberichten die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stukken 22 en 23), hebben geen betrekking op zijn persoon en kunnen zijn homoseksuele geaardheid dan ook niet aantonen.

Verzoeker merkt op dat hij asiel heeft aangevraagd en in administratieve hechtenis is gebleven en dat hij geen toegang heeft gehad tot alle elementen die nodig zijn om zijn verzoek om internationale bescherming te verdedigen, doch laat na *in concreto* toe te lichten tot welke specifieke elementen hij door zijn administratieve hechtenis geen toegang heeft gehad. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met stukken, maar dat deze stukken niet volstaan om een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn relaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde

documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. De Raad neemt aan dat het aantonen van een seksuele geaardheid gevoelig kan liggen en niet evident en erg persoonlijk is. Echter, indien de kandidaat-vluchteling geen (voldoende) bewijs kan verschaffen aangaande zijn seksuele oriëntatie en/of er een gebrek is aan specifieke informatie betreffende de status van LGBT in het land van herkomst, dan dient de seksuele oriëntatie te blijken uit de verklaringen van de kandidaat-vluchteling. De Raad benadrukt dat kan verwacht worden dat verzoeker minstens doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Ook kan sociale aanknopingspunten worden verwacht en dus enige bekendheid worden aangetoond met de situatie van homoseksuelen in zijn land van oorsprong en eventueel ook in België. Van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als homoseksueel en omwille van deze seksuele geaardheid beweert een vrees te hebben of een risico te lopen in zijn land van oorsprong kan worden verwacht dat hij dit overtuigend aantoont, waar verzoeker *in casu* niet in slaagt.

Vooreerst treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing wijst op het feit dat verzoeker gedurende meer dan vier jaar heeft nagelaten gebruik te maken van zijn recht om internationale bescherming aan te vragen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Hoewel u uw land, Marokko, reeds in juni 2018 heeft verlaten, heeft u pas 19 juli 2022, ruim vier jaar later (!) een verzoek om internationale bescherming ingediend, en dit ook pas toen u door de Dienst Vreemdelingenzaken werd vastgehouden in het centrum voor Illegalen te Merksplas teneinde u van het Belgische grondgebied te verwijderen. Deze houding getuigt allesbehalve van een dringende nood aan bescherming.

Ook in Spanje waar u afgelopen jaren zou hebben verbleven, heeft u nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend (CGVS I, p. 14). U zou wel een regularisatieprocedure hebben opgestart om uw verblijf te regulariseren. Dit verzoek zou door de Spaanse autoriteiten zijn ingewilligd waardoor u over een Spaanse verblijfsvergunning van een jaar kon beschikken. U verklaarde in dit verband dat u niet eerder op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheid om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen (CGVS I, p. 15). Aan deze bewering kan echter geen geloof worden gehecht. Gezien u met behulp van een advocaat betreffende regularisatieaanvraag indiende, is het niet aannemelijk dat u nooit zou hebben vernomen, noch dat u niet zou zijn geïnformeerd over de mogelijkheden om in Spanje een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Uw argumenten in dit verband overtuigen dan ook niet en u haalt ook geen argumenten aan die kunnen worden aanzien als een verschoning voor uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Zelfs toen u werd aangehouden door de Belgische politie in Brussel in mei 2019 en in maart 2020, liet u na aan te geven nood te hebben aan internationale bescherming. U verklaarde in dit verband eveneens dat u in 2021 een relatie had met een Belg en dat hij u wees op de procedure internationale bescherming (CGVS, p. 12). Desondanks deed u niets om uw een asiilverzoek in te dienen en een vrees kenbaar te maken.

Het feit dat u gedurende meer dan 4 jaar heeft nagelaten gebruik te maken van uw recht om internationale bescherming aan te vragen, ondermijnt de ernst en de gegrondheid van uw vrees. Van iemand die beweert omwille van een gegronde vrees haar thuisland te hebben verlaten, kan en mag verwacht worden dat deze zich na aankomst in een veilig land zo snel mogelijk tot de autoriteiten aldaar zou wenden om internationale bescherming aan te vragen. Ook kan men verwachten dat u in Spanje een dergelijk verzoek zou hebben ingediend. Dat u uiteindelijk slechts een verzoek om internationale bescherming indiende nadat u werd aangehouden en vastgehouden met als doel u van het grondgebied te verwijderen, doet ernstig vermoeden dat u eigenlijk niet van zin was om een verzoek in te dienen. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de gegrondheid van uw vrees ten zeerste.”

Verzoeker verwijt de commissaris-generaal eraan voorbij te gaan dat hij reeds de vluchtelingenstatus heeft toegekend aan een persoon van Marokkaanse nationaliteit wegens vervolging op grond van seksuele geaardheid die in België is aangekomen op 1 september 2006 en op 14 maart 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Nog daargelaten het gegeven dat het hier gaat om een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs, wijst de Raad erop dat het laattijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming inderdaad het hebben van een gegronde vrees voor vervolging niet uitsluit en, zoals verzoeker het stelt, *“geen superieur middel (kan) zijn ten opzichte van de feiten die de beschermingsaanvraag rechtvaardigen”*, doch dat dit gegeven wel een contra-indicatie vormt voor de ernst van de door de verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdig verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit

vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees.

Door voorts nog te laten gelden dat hem niet kan worden verweten dat hij zijn advocaat in Spanje niet heeft gevraagd naar de mogelijkheid van een asielaanvraag op basis van zijn seksuele geaardheid en dat er geen bewijs is *“dat dit onderwerp is besproken en dat verzoeker zich op dit specifieke punt heeft uitgesproken”*, weerlegt verzoeker de vaststelling dat hij in Spanje nooit een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet. Nu verzoeker aldaar naar eigen zeggen een advocaat had die hem hielp met het indienen van een regularisatieaanvraag, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat hierbij ook de mogelijkheid tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming overwogen werd nu dit voor verzoeker zou leiden tot een ruimere bescherming. Verzoeker verschoont met zijn betoog dan ook niet dat hij in Spanje nooit een verzoek om internationale bescherming indiende en in België pas ruim vier jaar na het verlaten van zijn land van herkomst om internationale bescherming verzocht.

Ten slotte wijst de Raad er nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Zo wijst de commissaris-generaal erop dat uit de door verzoeker afgelegde verklaringen en neergelegde stukken blijkt dat hij niet voldaan heeft aan de medewerkingsplicht die op zijn schouders rust. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Meer in het bijzonder laat u na uw Marokkaans paspoort voor te leggen. U verklaarde in dit verband dat u in 2021 bij het Marokkaanse consulaat in Spanje een nieuw Marokkaans paspoort zou hebben aangevraagd. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u enkel een kopie neer van een oud Marokkaans paspoort afgeleverd op 21 december 2017 te Tanger. U gevraagd uw origineel Marokkaans paspoort voor te leggen stelt u voorop dat u dit bij uw advocaat in Spanje zou hebben achtergelaten (CGVS, p. 9, 14) waardoor u zeker niet in de onmogelijkheid verkeerde om betreffend document alsnog voor te leggen. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat u bij de Dienst Vreemdelingen Zaken aangaf dat het paspoort zich bij een vriend in Spanje bevond (zie verklaringen DVZ, punt. 23). Ofschoon u uitdrukkelijk werd gevraagd betreffend paspoort neer te leggen, laat u dit na zonder verdere uitleg. Gezien de vraag ter voorlegging van uw paspoort duidelijk werd geformuleerd tijdens uw onderhoud en u ook werd uitgelegd waarom dit document van groot belang was, namelijk om duidelijkheid te krijgen over de reizen die u zou hebben ondernomen in de periode voorafgaand aan uw verzoek om internationale bescherming, geeft u hier dus geen gehoor aan. Uw nalatige houding is des te meer relevant daar u op 13 maart 2022, op uw Facebook pagina een foto postte van de kustlijn van Al-Hoceima, genomen vanuit een vliegtuig, wat mogelijks kan duiden op een terugkeer naar Marokko. U hiermee geconfronteerd, alsook gewezen op het belang om uw paspoort in dit verband voor te leggen en duidelijkheid te scheppen, stelt u louter voorop dat u zomaar deze foto zou hebben gepost omdat u deze mooi vond (CGVS, p. 12) en herhaalt u dat u uw paspoort zou neerleggen teneinde duidelijkheid te verschaffen. Dit heeft u niet gedaan.

Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat u eveneens nalaat klaarheid te scheppen over uw specifieke verblijfsstatus in Spanje. U stelt in dit verband via uw advocaat te hebben vernomen inmiddels over een Spaanse verblijfsstatus te beschikken. U geeft aan tegenover het CGVS hieromtrent duidelijkheid te verschaffen (CGVS, p. 11), wat u echter andermaal heeft nagelaten.

Hoe het ook zij, uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dat dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten achterhoudt teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt; uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang.

Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden, minstens cruciale informatie achterhoudt, betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.”

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een fotokopie van de eerste bladzijde van zijn recente paspoort (stukkenbundel verzoeker, stuk 17), doch laat nog steeds na zijn origineel paspoort (volledig) voor te leggen en verschaft dus nog steeds geen duidelijkheid over zijn recente verblijfplaatsen, niettegenstaande hij op 13 maart 2022 op *facebook* een foto postte van de kustlijn van Al-Hoceima. Aldus voldoet verzoeker nog steeds niet aan de op hem rustende plicht tot medewerking. Ingevolge artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van deze elementen een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij hij een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan, *quod non*. Zoals hierboven wordt aangehaald, en door verzoeker niet wordt betwist, legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure immers tegenstrijdige verklaringen af over de plaats waar zijn paspoort zich zou bevinden.

Waar verzoeker nog hekelte dat geen rekening werd gehouden met zijn "*slechte voorlichting en gebrek aan kennis van de juridische termen*", waarbij hij de kwestie van de verblijfsvergunning in Spanje tekenend acht voor zijn begripsniveau, wijst de Raad erop dat dit er niet aan in de weg staat dat hij zijn medewerking dient te verlenen aan de door hem ingestelde procedure en daarbij klaarheid moet scheppen over zijn verblijfsstatus in Spanje, zonder dat daarbij van hem een deskundige juridische uitleg verwacht wordt.

Met zijn summiere betoog slaagt verzoeker er dan ook niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en terecht en pertinent zijn, te weerleggen of te ontkrachten.

Voorts herhaalt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat verzoekers verklaringen over zijn huidige verblijfsstatus in Spanje allesbehalve het enige element is dat rechtvaardigt dat zijn verklaringen in twijfel worden getrokken. Zo stelt de commissaris-generaal ook nog op goede gronden vast dat de verklaringen die verzoeker aflegde over zijn vermeende geaardheid, de bewustwording daartoe en zijn relaties allerm minst konden overtuigen en weinig oprecht leken te zijn, wat in de bestreden beslissing als volgt nader wordt geduid:

"Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, wanneer u het heeft over uw homoseksualiteit, u dit met name reduceert tot het pure seksuele aspect. U gevraagd wat het met u deed toen u merkte dat u zich tot mannen aangetrokken voelde, antwoordt u onder andere: "Dus eigenlijk, dat jaar proefde ik dat voor hem. Ik vond dat heel lekker. Maar het heeft niet lang geduurd. Maar hij is vertrokken van het internaat. Ik zag hem niet meer terug. Ik had die trek daarin. Ik wilde dat. Omdat zelfde gevoel om dit te doen met iemand anders. Ik keek ook naar oudere mensen. Om te zien of ik een relatie kon doen. En sindsdien dat moment dat ik het had gedaan, vond ik het zo lekker, dan begon ik te voelen aan mijn anus. Dat ik een penetratie terug wilde" (CGVS, p. 16). Gevraagd of u nog andere relaties had in Marokko verwijst u naar een relatie met een man die het koffiehuis in uw dorp bezocht. Over deze relatie stelt u: "Het moment dat hij voor ons huis kwam, dan kwam hij water halen, ik zag dat hij kwam en er was niemand thuis. Ik heb mijn kans gegrepen. Dan begonnen we elkaar te groeten. Hoe is het jou en met u. Ik heb hem gepakt. Ik heb gedaan wat ik wilde. Ik was pas 17. Sindsdien kwam hij naast ons huis. Ik greep mijn kans als er niemand was. Zo heb ik hem vier keer kunnen neuken". Opmerkelijk is bovendien dat sedert u in 2012 naar Tanger zou zijn verhuisd een grootstad ver weg van het dorp, u geen enkele concrete stappen meer zou hebben ondernomen om in contact te komen met mannen omwille van uw vrees als homoseksueel te worden geïdentificeerd. Deze houding is opmerkelijk gezien u in uw dorp, uitgaande van uw verklaringen, deze vrees er u blijkbaar niet van weerhield om seksuele contacten aan te gaan; nochtans op een plaats waar de sociale controle - en dus ook de kans op betrapping of verklikking - veel groter moet zijn geweest dan in een grootstad. Bovendien waren vanaf uw verblijf in Tanger, uw ouders op de hoogte gekomen van uw homoseksualiteit, maar leidde dit ondanks afwijzing van uw vooropgestelde geaardheid, verder contact met uw familie niet in de weg. Opmerkelijk is ook dat, waar u in de periode 2012-2018 geen relaties of seksuele contacten zou hebben gehad, u vooropstelt in België iedere dag iemand anders te hebben (CGVS, p. 18). U maakt dan vooral gewag van seksuele relaties. U alludeert op seksuele relaties, relaties die u lekker of niet lekker vond (CGVS, p. 7) en mensen die van u profiteerden (CGVS, p. 6). U stelt voorop twee relaties te hebben gehad waar er sprake was van liefde. Zo zou u in 2019 en 2020 een relatie hebben gehad met een Libanese tandarts in België. U stelt aanvankelijk dat u hem zou hebben leren kennen op het werk. Later stelt u voorop dat hij een tandarts was. Jullie zouden elkaar zijn tegengekomen, hij zou u lekker hebben gevonden, u bij uw bil hebben gepakt en jullie zouden onmiddellijk hebben gekust (CGVS, p. 19-20). U zou hem ook graag zien en zich goed bij hem hebben gevoeld. Over uw relatie van dhr. V. D. (...) stelt u voorop dat hij de enige is met wie u een lange relatie heeft gehad. Andere mannen zouden van u hebben geprofiteerd (CGVS, p. 4). U verder bevrraagd over deze relatie, geeft u aan dat u zich met hem beter voelt alsook lekker als u met iemand ouder bent, om het vervolgens onmiddellijk te hebben over een relatie met een Arabier die u goed geneukt had maar uiteindelijk toch niet lekker vond waardoor u bij hem bent vertrokken (CGVS, p. 20).

Dat het u dusdanig veel moeite kost om zonder verwijzing naar loutere seksuele handelingen een relatie te omschrijven overtuigt in dezer niet. Dergelijke vage verklaringen over uw relaties wijzen op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigen geenszins het CGVS van de authenticiteit ervan. Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee. Deze brengt u zelfs niet ter sprake.

Zelfs indien kan aangenomen worden dat u seksuele ervaringen heeft (gehad) met mannen en thans uit lust seksuele betrekkingen wenst te hebben met mannen, dient voorts opgemerkt te worden dat u er hiermee geenszins in slaagt een 'homoseksuele geaardheid' aannemelijk te maken.

Evenmin kan er geloof worden gehecht aan de wijze waarop uw familie op de hoogte zou zijn gekomen van uw geaardheid. U verklaarde in dit verband dat u in 2012 op Facebook een man zou hebben benaderd die u niet kende. U zou hem een bericht hebben gestuurd dat u hem lekker vond en dat u hem wilde (CGVS, p. 16). Hierop zou betreffende persoon aan uw Facebook-vrienden hebben laten weten welk bericht u hem had gestuurd en duidelijk hebben gemaakt dat u op mannen zou vallen. Uw broer zou hierdoor op de hoogte zijn gekomen van uw geaardheid en hij zou op zijn beurt uw ouders hebben geïnformeerd. Deze gang van zaken kan om verschillende redenen niet overtuigen. Het is immers weinig aannemelijk dat u, gezien u verklaarde dat het zeer moeilijk was om mannen te benaderen in de Marokkaanse context, u zonder enige voorbehoud een voor u onbekende man op een dergelijk seksuele manier zou benaderen, en dan nog via een medium dat weinig betrouwbaar noch discreet is. U met deze bedenking geconfronteerd, past u uw verklaringen aan en stelt u voorop dat u daar niet aan gedacht had en dat u die persoon mooi en aantrekkelijk vond en dat het een automatische reactie was (CGVS, p. 17). U nogmaals gevraagd waarom u niet meer voorzichtigheid aan de dag zou hebben gelegd, past u uw verklaringen aan stelt u voorop dat u hem louter zou hebben begroet. U geconfronteerd met uw uitspraken, kan u enkel repliceren dat u geen dergelijk seksueel getinte boodschap zou hebben verstuurd. U bijgevolg gevraagd op basis waarvan deze persoon bijgevolg uw Facebookvrienden zou hebben geïnformeerd, stelt u voorop dat hij dit louter zou hebben gedaan op basis van het feit dat u hem een bericht zou hebben gestuurd (CGVS, p. 17). Deze door u geschetste gang van zaken is weinig overtuigend en ondermijnd verder de geloofwaardigheid van uw vooropgestelde seksuele geaardheid.

Verder is het opmerkelijk dat waar u verklaart in een dorp, in een traditioneel gezin te zijn opgegroeid als zoon van een landbouwer met een autoritair karakter, uw ouders ofschoon op de hoogte van uw geaardheid, alsook mogelijks heel wat andere personen uit uw omgeving, gezien uw geaardheid via uw Facebook account aan de grote klok was gehangen, zij u desalniettemin thuis zouden ontvangen (CGVS, p. 19). U spreekt in dit verband over een warm contact met uw moeder en broer. Met uw vader zou u geen of nauwelijks contact hebben, maar was er naar eigen zeggen ook niet voor de bekendmaking van uw homoseksualiteit (CGVS, p. 5). Ook deze gang van zaken kan op zijn minst opmerkelijk worden genoemd, te meer het nieuws ivm. met uw geaardheid niet binnenskamers was gebleven en het door u geschetste beeld in verband met de (zeer moeilijke) acceptatie van homoseksualiteit in de Marokkaanse samenleving. Gezien voorgaande vaststellingen schraagt ook deze constatering het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen met betrekking tot uw seksuele geaardheid.

U brengt verder ook geen concrete elementen aan waaruit kan worden afgeleid dat u omwille van uw vooropgestelde homoseksualiteit in Marokko in de negatieve belangstelling zou staan van de Marokkaanse autoriteiten, groeperingen of individuen."

Verzoeker vermeldt in zijn verzoekschrift dat de seksuele geaardheid van zijn partner niet in twijfel wordt getrokken, doch gaat eraan voorbij dat met de bestreden beslissing zijn eigen situatie en niet de situatie van zijn partner wordt onderzocht, zodat het logisch is dat de geaardheid van zijn partner in de bestreden beslissing niet in twijfel wordt getrokken, wat daarom nog niet betekent dat deze als bewezen wordt beschouwd. In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift lijkt voor te houden, is uit het voorgaande reeds gebleken dat verzoeker zijn relatie met V. D. niet heeft aangetoond met concrete stukken. De vage verklaringen die verzoeker aflegt over deze (en andere) relatie(s) maken voorts niet dat hieraan geloof moet worden gehecht.

Waar verzoeker er aan herinnert dat het zijn eerste introspectieve onderzoek naar zijn seksuele identiteit en geaardheid was en dat het de eerste keer was dat hij zich zo precies uitsprak over zijn seksuele identiteit en geaardheid, wijst de Raad erop dat dit niet wegneemt dat van hem mag worden verwacht dat hij minstens doorleefde verklaringen aflegt over zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van homoseksualiteit die verder reiken dan stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit. Door deze homoseksualiteit evenwel te reduceren tot het pure seksuele aspect en tegenstrijdige verklaringen af te leggen over zijn langere relaties waar er sprake zou zijn geweest van liefde, slaagt verzoeker hier allerminst in. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden, zijn het niet de vragen die hem gesteld werden die "dreigen een stereotiepe norm voor homoseksualiteit vast te stellen" en homoseksualiteit zouden conceptualiseren, doch wel de antwoorden die verzoeker gaf op

vragen als hoe hij tot het bewustzijn kwam dat hij op mannen viel, wat het met hem deed toen hij merkte dat hij zich aangetrokken voelde tot mannen en of hij nog andere relaties had in Marokko (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16 en 18).

Door voorts nog te laten gelden dat hij de *modus operandi* van de ontmoetingen met zijn partners in Marokko gedetailleerd kon beschrijven en zijn relatie met zijn medegevangene uitlegde, weerlegt verzoeker niet dat hij zich daarbij beperkte tot een reductie van zijn homoseksualiteit tot het pure seksuele aspect ervan en dat het hem veel moeite kost om zonder verwijzing naar loutere seksuele handelingen een relatie te omschrijven, waarmee hij zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

Waar verzoeker nog stelt dat het transcript van zijn verhoren problematisch is en verklaringen bevat die ten onrechte aan hem worden toegeschreven, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die hij ook nalaat *in concreto* toe te lichten. Verzoeker verduidelijkt nergens waar de notities van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS onjuist zouden zijn en welke verklaringen hem ten onrechte worden toegeschreven. Met een dergelijk summier betoog toont hij de onjuistheid van (de motieven van) de bestreden beslissing niet aan.

Voor zover verzoeker nog laat gelden dat tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende rekening werd gehouden met zijn psychologische kwetsbaarheid "*en zijn moeilijkheid om zich over dit onderwerp uit te drukken, vooral omdat het gaat om het verstrekken van intieme informatie aan een onbekende via een tolk*", gaat hij eraan voorbij dat hij in de loop van de administratieve procedure geen stukken heeft voorgelegd waaruit zijn psychologische kwetsbaarheid kan blijken en dat hij bij de DVZ ontkennend antwoordde op de vraag of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken (adm. doss., stuk 8, map 'DVZ', Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, vraag nr. 1), zodat het de *protection officer* van het CGVS of de commissaris-generaal niet kan worden verweten hiermee onvoldoende rekening te hebben gehouden. Ook bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker geen medische stukken waaruit een psychologische kwetsbaarheid in zijn hoofde kan blijken. Uit de brief van de Medische dienst van 4 november 2022 die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 19), blijkt weliswaar dat verzoeker gevolgd wordt door de psychosociale dienst, doch ook niets meer dan dat. Verzoeker licht bovendien niet toe op welke wijze meer rekening moest worden gehouden met zijn (niet aangetoonde) psychologische kwetsbaarheid, laat staan hoe dit tot een andere motivering van de bestreden beslissing had kunnen leiden. Dat verzoeker moeite zou hebben om zich over zijn geaardheid uit te drukken, heeft hem er overigens niet van weerhouden om beelden bij te brengen van zijn seksuele uitpattingen en zijn verklaringen voor een onbekende *protection officer* via een tolk *quasi* daartoe te beperken, zonder daarbij expliciete termen als 'neuken' te schuwen.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing concludeert dat verzoeker zijn homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt.

Nu verzoeker in gebreke blijft zijn homoseksuele geaardheid aannemelijk te maken, is zijn betoog dat de homoseksuele sociale groep in Marokko gevaar loopt en zijn verwijzing naar landeninformatie, persartikels, wetgeving en rechtspraak over de alarmerende, problematische en zorgwekkende situatie van homoseksuelen in Marokko en over de homofobe Marokkaanse samenleving *in casu* niet dienstig voor de beoordeling van zijn nood aan internationale bescherming. Waar verzoeker nog argumenteert dat er *in casu* geen sprake kan zijn van bescherming door de Marokkaanse overheid aangezien zij homoseksualiteit strafbaar stelt, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Marokko zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende

onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN